

Marin RADA

OCHIUL
INTERIOR

București, 2024

Fotografie copertă: *Andi Dumitrache*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RADA, MARIN

Ochiul interior / Marin Rada. - București : Bifrost, 2024

ISBN 978-630-6514-34-2

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.

Copyright © 2024

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

P R E F A Ț Ă

ARTA DE A PĂSTORI CUVINTELE

O poezie adevărată este întotdeauna, o provocare pentru cititor, care se vede pus în dificultate nu atât în ceea ce privește descifrarea propriu-zisă, cât îndoiala că ar fi asimilat complet bogăția de sensuri a textului. Așa se întâmplă și cu poemele cuprinse în acest volum; la oricare dintre ele ne-am opri, avem, dincolo de cuvinte, dezvăluirea unui poet de o sensibilitate aparte, evidențiată prin maniera în care știe să extragă esențe speciale, din marile teme ale poeziei. Reflectând la efemeritatea lumii perceptibile, poetul spune: „*Nimic nu poate fi / adus înapoi / mătasea nopții / acoperită de rouă / o lumină oarbă / pendulând între noi / o iluzie, luna nouă*” (O adiere de vânt). Ultimul vers trimite la iluzia conținută în tot ceea ce, nou fiind, n-a avut încă vreme să răspundă așteptărilor, rămânând în spațiul incertitudinii. Tot o iluzie este masa de scris, adică obiectul-simbol în proximitatea căruia creatorul dă viață trăirilor lăuntrice: „*Seara îmi așez cuvintele / în colțul ferestrei / masa de scris / este o iluzie / în care își fac cuib / păsările obosite / ale memoriei*” (*Carousel*). Cuvintele așezate în colțul ferestrei echivalează cu pregătirea de zbor spre necunoscut al gândurilor și al puterii de a le face să devină poezie.

În recuzita poetică apare frecvent ceara, care, precum se știe, sub acțiunea căldurii își schimbă consistența și care, în poemele acestor pagini, poate fi „*un perete de ceară*” crescut „*între noapte și zi*” (Visul), sugerând granițele oricând schimbătoare, între noțiunile de timp, ca și între lumea materială și cea spirituală: „*Mai lung decât o viață de om / drumul meu trece / peste ținutul de ceară*”(Capăt de drum). „*Poetul / își alege cuvintele / ca pe niște flăcări / închise în ceară*” (Înviere) - o altă sugestie a forței verbului de a înlătura învelișul aparent - act posibil doar fiindcă poetul, doar el, „*...știa / să le păstorească / să le biciuie / să le ceară.*”

Multe dintre poeme sunt construite pornind de la ideea efortului creației, marcat de gesturi repetitive, ca semn al rutinei zilnice, echivalent cu efortul de supraviețuire spirituală: „*Cobor și urc / urc și cobor / aceleași trepte / macină tălpile mele / și dor.*” (Labirint).

Incertitudinile firești ale creatorului se alătură credinței în actul său creator ca într-un ritual care-l apropie de sfera divinității: „*Scriu ca și cum ar curge / tot vinul în pocale / și cred că-n semnul crucii / sunt toate cu puțință / tot ce e rană arde / cum lujerul în floare / e o parte încă verde / și-o parte neființă*” (Introspecție).

Tema tăcerii este una menită să traseze o cale de întoarcere în sine, de constituire a unui mod de a-și reevalua propriile forțe spirituale: „*Cel mai greu este / să te recunoști pe tine*” (Firimituri).

Pe motivul biblic al aruncării pietrei spre cel păcătos, de către cei ce se consideră integri, mizează poemul care dă titlul volumului, OCHIUL INTERIOR. Intenția acuzatorilor de retragere a gestului, este văzută ca o menire de regenerare în care universul tangent să interfereze cu cel spiritual, iarba devenind „...o piatră de chihlimbar / ca un ochi deschis / întotdeauna, din afară / în sine...”

Aceasta este doar o sumară privire asupra unui univers poetic anunțând o operă de puternică vibrație, o adevărată provocare pentru degustătorul de poezie.

Asimilând poezia de calitate, autorul nu ține să se plieze unei modernități forțate și, adesea, cu efecte nefavorabile, rămânând fidel stilului care nu se trădează pe sine. O muzicalitate interioară, o decantare bine măsurată a imaginii, amintind, în bună măsură, de Blaga, sunt rezultatul unei alchimii care oferă o poezie asupra căreia este necesar să se revină, poetul deținând, la cel mai înalt nivel, arta de a păstori cuvintele.

Carmen Focșa

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

CAPITOLUL I

PĂMÂNT DE FLORI

POETUL

Cel ce poartă în gând
casa copilăriei
n-are cale întoarsă,
nu a rătăcit niciun drum ,
are semănată în suflet
credința, în privire
blândețea unui câine bătrân .

El știe să rabde foamea,
frigul și gerul,
însorită,
fereastra spre lume
i s-a deschis,
poartă pe frunte
corola nestemată a lumii
și cerul
și nici nu atinge pământul...

E doar un vis.

FIRIMITURI

Cel mai greu este
să te recunoști pe tine,
un alter ego
te privește cu neîncredere
știind că nu-i vei accepta
niciodată înfrângerea.

Îi poți vorbi despre tine
ca despre idolul din copilărie,
știind că totul este deșertăciune,
că nimic din vis nu se potrivește,
nimicul face țândări oglinda
viitoarele valuri
sunt cercuri concentrice
din ce în ce mai mărunte
ca firimiturile de pâine
aruncate în piață,
la porumbei.

Cel mai greu este
să te recunoști pe tine
în ei...

CARUL MARE

Fiecare noapte se termină
cu poemul nescris,
parcă și somnul
are rădăcinile-amare,
toate stelele,
către ziuă s-au stins,
a rămas pe cer Carul Mare.

Clipele întoarse,
numai vulturii le-ndrăgesc,
moara de vânt
macină raze de lună,
în locul în care
speranțele amuțesc
ultima noastră oră
petrecută-mpreună .

Peste tâmplele mele
cad ninsori timpurii,
mă trezesc ca ocașul
condamnat pentru viață
și răsună prin ceață
glasuri de îngeri
într-un cor de copii.

PICTURĂ

Bucata mea de pânză
este chiar această foaie albă de scris
pe care îmi așez cuvintele
prima oară,

Ca pe firimiturile de pâine
pentru îngerii, în paradis,
le dau drumul în aer
și zboară.

Sufletele lor sunt mai albe
decât trupurile, când zbor,
în urmă rămâne un fum, o cenușă,
cu o mie de brațe
ne legăm de aripa lor,
pânza pe care le scriem
mai deschide o ușă.

Din câte știu, e o ușă de crini ,
cu o lumânare aprinsă, de ceară,
dincolo de ea,
cuvintele sunt lumini
pe care îngerii le aprind
prima oară...

UN OM, O CARTE

Am să-mi păstrez cuvintele-ntr-o carte
ca într-o arcă viața de apoi,
o lacrimă ce sarea își împarte
pe firele de iarbă printre noi.

Va trebui să mă retrag în carte,
cum se retrage toamna într-un fruct,
rămâne-n urmă liniștea, departe
în șirul lung de păsări ce se duc.

Va trebui să urc într-o lumină,
de când mă știu am coborât în gol,
ca frunzele de laur, cuvintele-or să vină
să-mi pună peste frunte nimbul lor.

Am să-mi păstrez cuvintele-ntr-o carte
ca într-o arcă viața de apoi,
o lacrimă ce sarea își împarte
pe firele de iarbă, printre noi...

ATÂT DE APROAPE

Uneori
ne apropiem atât de mult
de lucruri mărunte,
ele încep să se piardă în noi,
o mare necunoscută,
care se visase un munte,
împarte albastrul prin ploi,

Poate zburăm
prin vântul fierbinte,
pădurile au un foșnet nedeslușit,
nu-mi lipsește nimic,
de azi înainte
o privighetoare cântă
fără sfârșit,

Poate suntem
una cu înserarea,
așteptăm să se umple
palmele noastre de cer,
suntem atât de aproape
unii de alții și marea
se umple de stele,
și stelele pier...

OCHIUL INTERIOR

La sfârșit, ultima piatră
nu va mai fi aruncată,
toți vor dori
să își ia înapoi
pietrele ucigașe,
rostirea unui singur cuvânt
ar putea să cutremure
piramida însîngerată,
căzut în genunchi,
nici soarele
nu s-ar mai ridica
peste albastru,
iarba ar fi
o piatră de chihlimbar
ca un ochi deschis
întotdeauna, din afară
în sine...

SEMINȚE

Poeții nu mor niciodată...

Ei așteaptă
să se întâmple mereu o minune,
să răsară lângă numele lor
o catapeteasmă de flori,
o catedrală, ori poate,
o altă lume...

Dar cine poate
să-mi spună că oasele lor
se vor odihni în pământ,
de vreme ce ei sunt
în inimile noastre,
de vreme ce sunt?...

Stau și ascult
cum se crapă de ziuă,
tăcerea înflorește-n cuvânt,
gândurile sunt semințe,
sau stele aduse de vânt...

CUPRINS

Prefață – Arta de a păstori cuvintele / 5

CAPITOLUL I - PĂMÂNT DE FLORI

Poetul / 11

Firimituri / 12

Carul mare / 13

Pictură / 14

Un om, o carte / 15

Atât de aproape / 16

Ochiul interior / 17

Semințe / 18

Copilărie / 19

Călătorie / 20

Drum / 22

Numărătoare / 23

Despovărare / 24

Labirint / 25

Înviere / 26

Destin / 27

Zbor / 28

Tablou de primăvară / 29

Melancolie / 30

Mâna / 31

Pictor / 33

Un joc de copii / 34

Atât de aproape / 35

Nimic II / 36

În rafale de vânt / 37

Drum / 38

De înviere / 39

O altă zi / 40

Călătorie / 41

În fereastră / 42

Pământ de flori / 43

O adiere de vânt / 44

Aceeași trăsură / 45

Durerea / 46

Coșarul / 48

Un castel de nisip / 49

Poezia / 50

Fără sfârșit / 51

Umbra / 52

Arlechinul 53

Verde / 54

Introspecție / 55

Numai tăcerea / 56

Carusel / 57

Pustnic / 58

Altă ninsoare / 59

CAPITOLUL II - ÎNTREBĂRI

Întrebări / 63

Două privighetori și tata / 64

Capăt de drum / 65

Zbor / 66

Trecere / 67

Vis / 68

Cer senin / 70

Umbra / 71

Înflorire / 72

Vița de vie / 73

Neliniște / 74

Nimic / 75

Tăcerea / 76

Ploaia de vară / 77

Un ecou / 78

Frunza pădurii / 79

În derivă / 80

CAPITOLUL III - CIOPLITOR

Tăcere / 83

Remember / 84

Cântecul lebedei / 85

Trenul vieții / 86

O nouă zi / 87

Primăvara, departe / 88

Satul meu / 89

Stampă / 90

Zbor / 91

Cioplitor / 92

Nimb / 93

Ultima profeție / 94

În derivă / 95

Noști / 96

Păianjenul orb / 97

Înviere / 98

Câmpia cu maci / 99

Nimic I / 100

Poetul / 101

Pastel / 102

Un nou răsărit / 103

A fi / 104

Spini și petale / 105

În parc / 106

Vine o zi / 107

Flacăra / 108

Tropot de cai / 109

Pictorul / 110

Uneori / 111

EDITURA BIFROST